

Mariaus Katiliškio konkursui

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija

Jurga Bartašiūtė, 1c klasė

Žvaigždėta svajonė

Pasaka

Darbo vadovė: mokytoja Erika Bujevičienė

Pasvalys

2002

Žvaigždėta svajonė

Tolimoje šalyje gyveno jauna mergaitė, vardu Kamilė, auksiniais ir garbanotais plaukais, žydromis lyg dangus akimis, pilnomis gyvybės lūpomis ir saulės išbučiuotais skruostais. Visi, kas tik su ja susipažįsta, iš karto susižavi jos gyvybiškumu ir nepaprasta energija. Iš tiesų tai nepaprasta mergaitė, nes ji turi didžiulę svajonę – paliesti žvaigždę.

Kamilė neapsakomai myli neaprėpiamą, nenusėjamą dangaus skliautą! Kiek ten spindi paslaptingu šviesulių! Vieni jų didesni, ryškesni, kiti visai mažičiai, vos vos pastebimi. Štai ten, pietuose, Šienpjovių žvaigždyne, mirkčioja raudona Betelgeizė, mėlyna Belatriksė. O kai mergaitė pasisuka į šiaurę, ją pasitinka draugiškas Vežėjas su Kapela priešaky. „Koks nuostabus tas pasaulis, kurio negali pasiekti žmogus!“ – tarsi užsimiršusi garsiai prabyla Kamilė.

Kiekvieną šiltą pavasario vakarą, kai leidžiasi pailsusi raudona saulė, ir Žemę apgaubia paslaptinga tamsa, Kamilė išsitiesia minkštoje žolėje ir stebi nurimusią padangę. Pagaliau horizonte pasirodo pirmosios žvaigždės ir pirmieji žvaigždynai: Venera, Didieji Grįžulo ratai, sužimba karališkoji Šiaurinė. Kamilė pamiršta viską pasaulyje ir pasineria į spalvotas svajones: „Ak, kaip nuostabu būtų pamatyti tavo šviesųjį veidą, Šiaurine, paliesti tavo švelniąją ranką, Kasiopėja, nusišypsoti tau, Jaučiagani! Atiduočiau viską, kad nors kelias sekundes galėčiau pastovėti šalia Jūsų – didžiausios žmonijai paslapties“.

Žemę pamažu apgaubia tamsa. Nurimsta vėjas, nutyla linksmi paukščių balsai. Tik nerimsta širdis Kamilės krūtinėj... Ji liūdna, nes jos geriausias draugas ją apvylė. Rymo tuščiam kambariui parėmusi galvą ranka ir nieko negalvoja. Jos mintys tarsi kažkur išsilakstę, pabėgę... „Štai ir vėl atslenka tamsi naktis. Nuo šiol ji bus geriausia mano draugė; tokia pat tamsi liūdna ir nebyli.“ - mąsto Kamilė.

Dangų tarsi baltos duonos trupiniai nubarsto žvaigždės. Vėl mirkčioja vakarė Venera, Dvyniai, Šienpjoviai, Gulbė, Vežėjas, Jaučiaganis... „Ak, kokie laimingi šie paslaptingi šviesuliai! Jų, matyt, nekankina veriantis liūdesys, širdies nespaudžia apmaudas? – grožėdamasi jomis mąsto Kamilė, - Žinoma, ne! Dieve, kaip norėčiau ten, pas jas! Kodėl negalėjau gimti šviesia žvaigžde?“

Iš jos šviesių akių ima riedėti ašaros, ir ji, kažkokios jėgos stumiama, lyg viesulas išlekia į kiemą. Dabar mergaitė išvysta ištiesus nepažįstamus, nepasiekiamus pasaulius, žmogaus protu nesuvokiamus tobulus Dievo kūrinis.

Staiga jai nežmoniškai ima suktis galva, ir rodosi, kad nieko aplink nebėra, tik milijardai spindinčių žvaigždžių. Iškyla didingi aukso laiptai. Neapsakoma jėga traukia mergaitę kopti aukščiau ir

Iš jos šviesių akių ima riedėti ašaros, ir ji, kažkokios jėgos stumiama, lyg viesulas išlekia į kiemą. Dabar mergaitė išvysta ištisus nepažįstamus, nepasiekiamus pasaulius, žmogaus protu nesuvokiamus tobulus Dievo kūrinus.

Staiga jai nežmoniškai ima suktis galva, ir rodosi, kad nieko aplink nebėra, tik milijardai spindinčių žvaigždžių. Iškyla didingi aukso laiptai. Neapsakoma jėga traukia mergaitę kopti aukščiau ir aukščiau ton paslaptin. Iš pavargusios širdies dingsta liūdesys. Kamilę apima dangiškas lengvumas ir palaima. Baimė? Ne, jina nebijo. Su kiekvienu laipteliu jos širdyje atsiranda vis daugiau drąsos ir pasitikėjimo. Ji drąsiai kopia ir kopia aukštyn. Kažkodėl Kamilė visai pamiršta, kad apačioje lieka jos mama, tėtis ir ta išdavikė meilė. Vis aukštyn, aukštyn... O karšta ugnelė širdyje vis ragina! Staiga ji grįžteli atgal. Apačioje matyti Žemė - apvalus lyg kamuolys. Mergaitės širdį užlieja neapsakomas džiaugsmas! Ji supranta, kur šie dideli laiptai nuves. Dabar ji žino – žvaigždės kviečia.

Kuo mergaitė aukščiau lipa, tuo jos kūnas darosi lengvesnis ir lekia greičiau ir greičiau. Iš po kojų ima slysti laiptai; apačioje, kur pažvelgsi - mirga beribė žvaigždėta erdvė. Atsiveria nuostabūs vaizdai. Jos kūnas skrieja neaprėpiamo Kosmoso platybėmis, aplenkia milijonų milijonus žvaigždžių, ūkų. Nuo šiol ji – tikras Visatos vaikas.

Staiga grietis ima mažėti. Priešais nusidriekia galingo Šaulio žvaigždynas. Jis ir yra kelionės tikslas. Juk čia – galaktikos centras! Pasiekusi didingus Šaulio karalystės vartus, Kamilė sustoja. Ji nejaučia nei nuovargio, nei baimės. Kažkodėl jai čia labai gera. Nepralekia nei sekundė – ir šie vartai girgždėdami prasiveria. Už jų driekiasi didžiulis rausvas labirintas - paslaptingas ir painus...

Už nugaros kažkas tyliai trepteli. Kamilė atsigręžia ir pamato keistą būtybę. Tai maža maža, daili mergytė. Jos keisti plaukai mėlynai raudonos spalvos, supinti į daugybę styrančių kasyčių. Mergytės apdaras dar keistesnis: įvairiaspalvės gėlės ant suknelės juda tarsi gyvos: tai išsiskleidžia, tai vėl užsimerkia. Keisčiausias šios būtybės apavas: batai pagaminti iš vandens, kurie mergytei vos pajudėjus, raibuliuoja kaip neramus kalnų upeliūkštis.

- Aš Andromeda, labirinto sergėtoja. Tu, Žemės dukra, esi likimo labai apdovanota, nes suradai čionai kelią. Ne kiekvienas mirtingasis tai sugeba! Pažvelk ten! Ar matai tris kelius? Žinok, vienas jų tave ves atgal į tavo planetą, kitas – į pražūtį, o trečias – į svajonę. Jei teisingai pasirinksi, labirinto gale pamatysi trejas duris. Vienos vėl ves atgal, kitos – pražūtin, trečios – į svajonę. Jei sugebėsi atpažinti ir atverti duris į svajonę, dar išvysi tris plačius kelius: dabar jau du keliai ves pražūtin, vienas – svajonėn, - iš lėto aiškina Andromeda.

- Bet kaip man pasirinkti teisingą kelią? – šiek tiek sumišusi paklausia Kamilė.

- Klausyk širdies balso! Na, o jei paklysi jausmuose, pažiūrėk į šį sidabro veidrodėlį, kurį tau dovanoju, - Andromeda spragtelėjo pirštukais, ir jos rankose atsirado pasakiškas daiktelis, - bet būk

3.

atsargi! Jei piknaudžiausi juo, žūsi! Dabar eik, svajotoja žemiete, tik nepamiršk: kelias į svajonę – tik vienas!

- Nepamiršiu, mažoji mergyte, dėkoju tau!

Andromeda nusišypso, ir išgaruoja.

Kamilė lieka vienui viena, ir pirmąkart pajunta diegliuką pilve. Tai baimė. Tačiau ją nugali ryžtas ir tas begalinis noras eiti ten, kur veda svajonė. Pamaščiusi valandėlę, Kamilė žengia į pirmąjį kelią. „Koks keistas labirintas,“ - pagalvoja. Jo sienos nužymėtos įvairiais ženklais ir piešiniais. Stabtelėjusi ir geriau įsižiūrėjusi ji išvelgia raižiniais pavaizduotus du brolius Dvynius, sukrypusius Grižulo ratus. Šie piešiniai primena knygoje matytus piešinius pagal senovės graikų mitus. „Kiek paslapčių pasaulyje!“. Keliaujant vis tolyn, labirinto takas siaurėja, sienos viena prie kitos grėsmingai artėja... Galop dingsta ir paslaptieji raižiniai. Aplinkui lieka tuščios, pilkos sienos, kurios tarsi norėtų mergaitę suspausti. Kamilės rankos vis labiau virpa, o akys nejučia prisipildo baimės ašarų. Tačiau ji vis dar žengia pirmyn.

Staiga ji pajunta, kad žemė ima keistai siūbuoti. Kamilė, nustėrusia širdimi, šokteli ir pasileidžia bėgti kiek tik kojos neša.. Jos kūnas įsitempia, veidą sukausto siaubas – priešais tvyro didžiulė praraja, o už jos tolumoje aidi kažkieno kraupus ir šiurpus juokas. „Turbūt kelias į laimę ne šis...“ - iš baimės sustingusiomis lūpomis vos bepralemena Kamilė ir ima skuosti lyg įgelta.

Šiaip ne taip mergaitė atranda to baisaus labirinto pradžia. Ji susitvardo, ir širdis truputį apimsta. „Liko du keliai – antrasis ir trečiasis. Kuris gi iš jūsų mane vesit į svajonę?“ – į nebylius labirinto kelius kreipiasi Kamilė, „ Veidrodėli, gal tu man padėsi?“ Tačiau Kamilė jame mato tik savo atvaizdą. „Vadinasi, tu man nepadėsi... Ką gi, vėl bandysiu eiti keliu, kuriuo patars širdis.“

O širdis jai kuždėjo, kad reikia eiti į antrąjį labirintą. Nedrąsiai, virpėdama, Kamilė slenka taku. „O! Bet šis labirintas dar keistesnis už buvusį!“ – nustemba ji.

Ne, čia nebėra keistų piešinių ant sienų. Viskas, kas yra aplinkui, atrodo lyg šachmatų lenta: juoda – balta. Kamilė jaučiasi taip nejaukiai, tarsi kažkokios nepažįstamos jėgos būtų ją pavertę Baltąja karaliene, kadangi jos rūbas tapo akinamai baltas. kažkas tarsi žaidė jos likimu kaip šachmatų figūrėlėmis.

Staiga pasigirsta kanopų bildesys. Jis vis artėja ir artėja... Ir čia pat, iš už kampo, išnyra juodas žirgas, besispjaudantis ugnimi. Jis atrodo toks iširdęs, jog tą, kurios pasitaikys jo kelyje, negailestingai sutryps. Dabar Kamilė nejuokais išsigąsta. „Nejaugi tai viskas? Negi tai mano kelionės pabaiga?“ – taip tarusi, ji užsidengia veidą rankomis.

Stebuklas! Nuo aukštos sienos nušoka senukas - visas baltas, pilvotas, tankia žila barzda apaugęs, su ietimi rankoje. Tai Baltasis karalius. Juodasis žirgas atsistoja piestu, garsiai sužvengia ir išnyksta lyg dūmas.

- Ačiū jums, Baltasis karaliau!

- Nedėkok, mano karaliene, man garbė apginti beginklę damą! – atsiliepia karalius, nusilenkia ir išnyksta.

Dabar Kamilės širdis šiek tiek aprimo. Ji žingsniuoja lėtai, neskubėdama. Pavargo: jos kojos darosi vis sunkesnės ir sunkesnės... „Sustosiu valandėlei, nebegaliu,“ - ištaria Kamilė.

Ji, netekusi jėgų, susmunka ant tų keistų grindų, ir kūną užvaldo miegas. Ji padeda apsunkusią galvą ant akmenėlio, užsimerkia, ir miegas apgaubia jos sąmonę. Kamilę aplanko keisti ir paslaptingi sapnai. Iš pradžių mergaitė regi pikta, susiraukusį, nuo galvos iki kojų juodą senį, iškreiptai besišypsantį; sapne ji pasimetusi, išsigandusi klaidžioja po nežinomos pilies koridorius, greitai besisukančią patalpą, iš kurios ji negali ištrūkti.

Staiga Kamilė pabunda. Iš tiesų viskas sukasi tarsi kokiame užburtame rate. Ji nepajėgia atsistoti; jos kojos ir rankos tokios sunkios, tarsi kažkas jas būtų sukaustęs grandinėmis. Nuo galvos svaigulio Kamilė prarado sąmonę ir dabar guli tame sūkury. O viskas sukasi sukasi sukasi...

Staiga iš sūkurio išnyra baltas raitelis, sėdintis ant auksakarčio žirgo. Tai tas pats Baltasis karalius. Jis pačiumpa jau visai nusilpusią Kamilę, užsodina ant dailaus žirgo ir lyg viesulas nušوليوja.

Kamilė pabunda labirinto pradžioje. Nors vis dar sukasi galva, tačiau ji sugeba atsistoti. Mergaitė iš lėto apsidairo, nusižiovauja ir pagalvoja: „Liko vienintelis – trečiasis labirintas. Juo nukeliausiu į svajonę, dabar tuo neabejoju,“ - ištaria.

Sukaupusi visą drąsą, žengia į trečiąjį kelią. O siaube! Už posūkio – didelis, gauruotas riaumojantis liūtas, išsitiesęs skersai kelio.

- Kur eini, Žemės vaike? – grėsmingai suriaumoja liūtas.

- Ten, kur visada svajojau – pas žvaigždes! – mergaitė bando būti drąsi.

- O kodėl aš turėčiau vargintis ir trauktis tau iš kelio? Tu būsi labai geras grobis mano pietums! Esu labai alkanas...

- Pasigalėkite manęs, pone liūte, aš per daug patyriau, kad viską mesčiau ir grįžčiau atgal! – vos neverkdama maldavo Kamilė.

- Tada aš liepiu tau padaryti tris darbus. Jeigu įvykdysi bent vieną jų, galėsi keliauti toliau. Atidžiai klausyk: prieik prie sienos iš kairės. Atsargiai ją pastumk. Ji atsidarys, ir tu atsidursi

didžiuliame miške. Jo vidury auga nuostabaus grožio gėlė. Nueik ir nuskink ją man. Sukis greitai, laiką fiksuos šis smėlio laikrodys. Ar aišku?

- Taip, - paskubomis ištaria Kamilė ir nubėga prie sienos. Ji padaro kaip liepta, ir tikrai miško vidury randa akinančio grožio gėlę. Kamilė greitai ištiesia ranką, čiumpa gėlę už stiebo. Ši prabyla:

- Neskink manęs, mažoji Žemės mergaite, kuo gi džiaugsis miško gyventojai, kai manęs nebebus? Pasigailėk, labai prašau! – graudžiu balsu prabyla nuostabioji gėlė.

Kamilei suvirpėjo širdis – toks nuoširdus prašymas, kad ji nieko nesakiusi vėl lekia pas liūtą.

- Deja, negaliu įvykdyti pirmosios užduoties, didysis liūte, - vos atgaudama kvapą sako mergaitė

- Nelabai gerai, bet ką gi, liko dar dvi užduotys. Įdėmiai klausyk: kai vėl nueisi į mano mišką, rasi skaidrų šaltinėlių. Užtvenk jo tėkmę, kol iš šio smėlio laikrodžio išbyrės smėlis.

Kamilė vėl daro kaip liepta: miške iš tiesų suranda šaltinėlių. O koks jis nuostabus! Mažytis, tačiau toks veržlus, trykštantis gyvybe ir nenuilstantis.

- Bet kaipgi aš jį užtvenksiu? O laiko tiek mažai... Sugalvojau, reikia primesti į vandenį stambių akmenų! – taip tarusi, ji ima ridenti šalia stūksančius akmenis.

- Neužtvenk manęs, mažoji Žemės mergaite! Iš ko gi miško gyvūneliai atsigers, kur žuvelės auksazvynės pasidės? Pasigailėk manęs, labai prašau!

Kamilė susimąsto: „Tikrai, kurgi žuvelės pasidės ir žvėrys atsigers? Negaliu būt tokia egoistė!”

Ji vėl nubėgo pas liūtą.

- Na ką gi, liko trečiasis ir sunkiausias darbas. O jį turi įvykdyti! Įdėmiai klausyk: kai vėl nueisi į mano mišką, už šaltinėlio rasi mano pačią su jaunikliais. Nuo kiekvieno jauniklio nupjauk ausies galiuką ir atnešk man. Verčiu smėlio laikrodį! Sukis!

Kamilė vėl daro kaip liepta: suranda liūtę su jaunikliais. O anie tokie mažučiai, tokie dailučiai, kad gaila ir prisiliesti. „Būk tvirta, Kamile, juk tai tavo paskutinė proga pasiekti tikslą!” – mintyse sau kartoja ji.

Mergaitė pasilenkia prie liūtukų, juos paglosto. Šalia tupi liūtė ir tokiomis liūdnomis akimis žiūri į vaikus. Kamilė atitraukia ranką ir sako liūtei:

- Vis dėlto aš negaliu skriausti tavo vaikų! Gyvenk laimingai su savo atžalėlėmis!

Dabar jau liūdnai sliūkina Kamilė pas liūtą. Galvoje sukasi mintis, kad visgi reikės atsisakyti svajonės...

- Na, ar įvykdei užduotį? – Kamilei grįžus, paklausia liūtas.

- Ne, pone liūte, aš negaliu skriausti už save silpnesnio. Be to, jie juk jūsų vaikai! Žinau, dabar turėsiu grįžti atgal, nes neįvykdžiau nė vienos užduoties, tačiau geriau likti be svajonės, negu nusikalsti – niokoti gamtą ir jos būtybes

- Klysti, Žemės vaike, tu įvykdei visas tris užduotis. Esi teisi sakydama, kad negalima skriausti už save silpnesnio. Matau, kad myli gamtą. O tie, kas ją taip saugo ir gerbia, verti didžiausio apdovanojimo – svajonių išsipildymo... Todėl garbingai traukiuosi tau iš kelio. Skubėk ir pasiek savo tikslą!

- Ačiū jums, pone liūte, aš niekada jūsų nepamiršiu!

Kamilė ima smarkiai bėgti, ir labirintas pagaliau pasibaigia... Mergaitė atsiranda tuščioje laukymėje, kurioje nieko nėra, tik trejos durys.

„Viskas taip, kaip ir sakė Andromeda. Bet kurias iš jų pasirinkti? Greičiau greičiau!”

Kamilės širdis daužosi lyg laukinis paukštis nelaisvėje. Vis dėlto ji žengia prie pirmųjų durų, užsimerkia ir virpančia ranka paliečia skląstį. Skausmo įgelta, Kamilė staigiai atšoka. Ją nudegina nežmoniškas karštis. Viena aišku – tai ne tos durys. Puola prie antrųjų. Jos taip pat degina, tik šiek tiek švelniau. Kamilės skruostus nudažo raudonis, nes abejonės išsisklaido lyg laužo dūmai, pakilę į orą. Mergaitė lengvai paliečia trečiąsias duris ir nesmarkiai spusteli. Tai tinkamas pasirinkimas!

Tuoj už sunkių ažuolinių durų atsiveria trys keliai. Jie pragariškai juodos spalvos ir šalti kaip žiema. Mergaitė žino, kad du iš jų veda į mirtį. Tačiau ji pastebi, kad vienas kelias veda į aukštą kalną, o du – žemyn, į bedugnę. Kamilė be baimės įžengia į trečiąjį kelią, ir jos širdį užlieja palaiminga ramuma. To kalno viršūnėje švyti dangiškas žiburys. Ji eina prie jo viską pasaulyje pamiršusi, tarsi atsiribojusi nuo buvusio gyvenimo. Tai tikras laimės žiburys.

Aplenkusi šį žiburį, Kamilė išgirsta nuostabią žvaigždžių muziką... „Pagaliau pasiekiau tikslą! Aš čia, čia pas jas, pas žvaigždes!” – šaukė ji.

Aplinkui, kiek tik gali matyti, driekiasi didžiuliai rūmai, išpuošti dangiškaisiais brangakmeniais. Tolumoje spindi nuostabiausioji žvaigždė – Šiaurinė. Ji atrodo šalta kaip ledas: baltais plaukais, pilka ilga suknele, sidabru žerintiomis akimis. Tačiau širdis jos dvelkia neapsakoma šiluma, kuri taip traukia, jog Kamilė ima bėgti prie jos. Žavioji karalienė ištiesia jai ranką, rodydama, kad sustotų.

- Palauk, Žemės dukra! Nebėk taip akiai prie manęs! Atmink, esu žvaigždė! O jos tik iš šalies atrodo šaltos ir nepavojingos, tačiau jų viduje liepsnoja nežemiška ugnis! Jei mane paliesi, iškart žūsi!

- Bet aš noriu būti šalia tavęs, Šiaurine! Kiekvieną vakarą svajodavau tave paliesti!

- Deja, tu turėsi grįžti atgal į savo planetą! Žemė – tavo tikroji motina, ir atmink, kad tavęs ten laukia tėvai, draugai. Negi juos išduosi dėl nežemiškos svajonės?

- Tiesa, jie didžiausias mano turtas...

- Tai skubėk pas juos, mažoji Žemės mergaitė, ir gyvenk žemiškomis svajonėmis.

Šiaurinė pakelia baltas rankas ir galvą aukštyn. Iš jos delnų pakyla vėjas, kuris apkabina Kamilę ir neša, neša, neša... Tik dabar mergaitės širdyje pabunda ilgesys savo gimtajai planetai. Aišku, juk ji – Žemės vaikas. „Kai grįšiu ten, į Žemę, gyvensiu žemiškomis svajonėmis. Kol kas turiu keliauti žemiškais keliais, nes taip jau žmogui lemta. Tačiau niekad nepamiršiu pakelti akių į žvaigždėtą dangų, pasigrožėti tolimais pasauliais, kurie taip vilioja. Kas žino, gal kada nors čia sugrįšiu ir pati tapsiu spindinčiu baltu šviesuliu? Tačiau dabar – atgal į Žemę!